

Володимир Маяковський
Нашому юнацтву

Перекладач: Микола Бажан

На сотні естрад слухняно йшов,
під тисячі поглядів сходив.
В країні моїй стільки різних є мов
та різних убрань
і народів!
Насилу,
піт проливши струмком,
крізь горло тонеля продерся
і виліз,
і ось, простившись свистком,
із Курського
рушив
кур'єрський!
Заводи
женуться від лісу до хат,
хитливі берези
й ялини,
і чиста,
неначе слухаєш МХАТ,
московська говірка лине.
З-за обріїв дальніх,
де ліс чорно ліг,
хатки виглядають
заховані.
Барвисті бочки їх
з-під солом'яних стріх
по-різному мальовані.
Беріть із собою поезій мішок,
талантом

налийтесь по вінця,-
у відповідь
зичливий цідять смішок
уста
юнака-українця.
Простори біжать,
вирастаючи знов,
їх сонце пече —
куховарка.
І поїзд
уже
біжить на Ростов,
далеко за димний Харків.
Поля —
на мільйони хлібних тонн,
немов їх
рівняють рубанки,
а в охрі пшениць
посріблений Дон
блищить
позументом
кубанки.
Захрипши, продовжує поїзд ревити,
і ось
почалось кавказьке,-
то голови цукру підносять хребти,
то в сонце —
пожежні каски.
Лечу
ущелинами
бистро я.
Сивіють шапки й крижини.
Затисши кинджали, горяни стоять,
зорять
із сідла

осетини.

Брила

вгорі

снігова,

сохне

внизу

трава,

і сонце свій йод розлива.

Тбілісців

пізнаєш за сотню метрів:

гуляють годинами денними

у модних шляпах,

в блискучих гетрах

парижанами отакенними.

По-своєму

вчиться абетки

всяк,

аж цифри по-своєму сняться їм.

У кожного третього —

мова своя

і власна у нього нація.

От якось,

заклопотаний безліччю справ,

забув я готель,

де ночую.

Адресу по-руськи

в хохла

я спитав.

Хохол відповів:

"не чую".

Коли ж науковій

віддаються темі,

їм

в російській мові завузько;

з Тбіліською

Казанська академія
листується по-французьки.

І

я

Париж люблю, бігме,-
(чудові бульвари і площі).

От взяти, наприклад,-

Бодлер,

Малларме

тощо!

Та нам хіба,

війську, що твердо іде

крізь бурі і роки

колонами,

ростити

на зміну собі

бульвардье

французистими піжонами?

Хто був без'язикий,

тим квітнуть дає

свобода радянської влади.

Шукайте свій корінь

і слово своє,

питаєте в філологів ради.

Вглядайтесь в життя своє

на віддалі,

змагайтеся в кожному заході

за те,

що є добре на нашій землі,

за те, що є добре й на Заході.

Та місця нема

ворожнечі мазку,

щоб душ молодих не вмастити!

Товаришу молодь!

Дивись — на Москву,

на російську вуха гостріте.
Та будь я
хоч негром старим-престарим,
труди
поклав би
шалені,
щоб російську знати
тільки з тим,
що мовив по-російськи
Ленін.
Коли в жовтні
гарматні громи
вогнєві
по вулицях
кров'ю лилися,
я знаю,-
рішалася доля в Москві
і Києві,
і Тбілісі.
Ми бачим
в Москві
не державну петлю,
що землі, мовляв, заарканить.
Москву
я не тільки, як руський, люблю,-
люблю,
як мій стяг полум'яний!
Ввібрав я
трьох
мовних джерел
потік.
я
не з кацапів-роззяв.
Я з діда — козак,
з другого —

січовик,
а в Грузії
жить
починав.
Три різних краплини
в собі я вмістив
і маю я
право поета
ганьбити
всесоюзних радміщуків,
і ваших,
і русопетів.
1927